

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

321. An mente captus & furiosus resignare possit beneficium suum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

rum resignationum factarum ante promotionem. Quia nec necessariam esse derogationem; sed quod exolevisse jam dictam regulam, placere multis, dicat ibidem Chok. Certè Paris. loc. cit. à n. 27. plurimorum adducit testimonia, qui etsi ipsi plurimo tempore fuerint Revisores supplicationum, Sollicitatores expediendarum literarum, Expeditores literarum ad plures Episcopatus, Abbreviatores sub Paulo IV. Pio IV. Gregor. XIII. restentur tamen unanimiter, & testati fuerint apud Rotam, super hoc ab ea examinari, se nunquam vidisse usum receptam hanc regulam, & consequenter se non vidisse unquam ei derogatum. Addit nihilominus Paris. à n. 32. quòd tempore Pontificatus Gregorii XIII. de stylo Cancellariæ necessaria fuerit derogatio hujus regulæ; neque mirandum, quòd stylus in Curia modò sit albus, modò niger, & mutetur secundum opinionem Datarii, Auditorum Rotæ & Abbreviatorum, ut Felin. in c. Rodolphus. de rescrip. n. 22. ac proinde concludit Paris. n. 34. hodie dum (hoc est illius tempore) necesse esse in resignationibus promovendorum ponere derogationem hujus regulæ, quando resignans est certus, vel haberet spem de sua promotione; aliàs resignatio facta absque dicta derogatione ex usu non esset valida. Denique ex possessione decennali insurgere præsumptionem derogationis hujus regulæ, & sic dispensationis, tradit Paris. n. 59. citans Covar. in reg. poss. p. 2. §. 1. n. 1. de quo vide eundem Paris. latè n. seq.

Questio 321. An mente captus & furiosus resignare possit beneficium suum?

1. **R**espondeo primò: Nec posse resignare, nec permutare; sed quòd cum careat iudicio & usu rationis, sicut non potest alienare, vendere, donare sua, & alios actus legitimos exercere, ita nec renunciare; ideoque resignatio per tales facta, cum sit nulla, si redierint ad sanitatem, poterunt repetere sua beneficia resignata in amentia. Paris. l. 3. q. 8. à n. 1. Pirh. de renunc. n. 37. cum communi.

2. Respondeo secundò: Quòd si tamen talis haberet lucida intervalla, posset tempore talis intervalli validè resignare, & recuperatà valetudine nequit recuperare beneficium resignatum; quia cessat impedimentum amentia. c. quamvis teste. 7. q. 1. C. Consalidus 17. q. 2. Paris. n. 9. citans Rossiniac. de benef. c. 25. n. 2. Sarn. de infirm. resign. q. 10. in principio. Pirh. loc. cit. cum communi. Porro facta resignatio ab amente habente lucida intervalla non præsumitur facta tempore talis intervalli seu sanæ mentis. Paris. n. 11. citans Rebuff. in pr. tit. reg. de infirm. resign. n. 20. & Gloss. in c. dilectus. v. competem de successor. ab intestat. contra Sarn. reg. de infirm. q. 10. allegantem pro se Baldum in Margarita. v. furiosus. & in l. ult. c. de hered. institu. &c. eò quòd furor, cum sit infirmitas corporis & animi, & magnus morbus, præsumitur durare, contrarium dicenti incumbit onus probandi. Paris. ibid. n. 12. & 13. ex cit. glos. & aliis. Adde quòd spontanea renunciatio non præsumitur. c. super hoc. de renunc. & ibi Auctores communiter. Paris. n. 14. Tradit tamen idem à n. 16. ex Gloss. in c. iudices. 3. q. 9. Anchar. cons. 5. &c. hoc procedere nimirum, quòd censetur furor durare, nisi contrarium probetur, quando sufficienter probatum de furore (quin n. 17. plenè probandum

dicat ex Zabarell. consil. 56. col. 2. ut si testes depo-
nant se vidisse illum furentem) dum enim furor non fuit sufficienter probatus, uti & in dubio præsumitur quis sanæ mentis. Paris. n. 19. citans C. Paris. cons. 87. n. 1. vol. 4. Bald. in l. quidam in sub. not. 2. ff. de cond. instir. Item dum quis modico tempore fuit furiosus, quia id potuit contingere ex aliquo accidente, non præsumitur furiosus sed sanæ mentis. Paris. n. 19. ex Barr. Alex. & Decio. Addit etiam idem n. 20. ex Rebuff. in pr. ubi antè n. 18. quòd dum quis, quia doloris causâ incidit in rabiem, non potuit resignare, tria esse probanda, infirmitatem, furorem, & quòd eo tempore, quo fuit furiosus, resignavit; & si probatum solum fuerit, cum varia & diversa delicta dixisse causâ morbi, nisi probetur quoque, eo tempore resignasse, vel constituisse procuratorem ad resignandum, valere resignationem sicut testamentum.

3. Respondeo terriò: Pari ratione ebrium in ebrietate non posse resignare. Paris. loc. cit. n. 22.

Questio 322. An senex possit resignare?

Respondeo: Eum posse resignare tam coram Ordinario, quam coram Papa. Paris. l. 3. q. 17. n. 1. & 2. Barb. juris Eccl. l. 3. c. 15. n. 126. qui tamen uti & Paris. loc. cit. n. 3. ait illius renunciationem difficilius admitti, & Paris. cit. n. 3. hinc renunciationem senis debere plus justificari, quam juvenis; qui etiam n. 7. responsum limitat hoc modo: nisi renunciatio senis esset fraudulenta.

Questio 323. An spoliatus beneficio illud post spoliationem resignare possit?

Respondeo: De hoc commodius dicendum infra; ubi de renunciatione factâ dolo vel vi, vide tantisper Azor p. 2. l. 7. c. 26. q. 7.

Questio 324. An, & qualiter minores (quales in iure dicuntur tam illi, qui decimum quartum ætatis annum necdum attigerunt, qui sub tutorum curâ esse solent, quam qui decimum quartum annum, seu annos pubertatis excefferunt, annum tamen vigesimum quintum necdum attigerunt, quibus curatores dantur. Azor p. 2. l. 7. c. 20. q. 9. quippe appellatione minorum venit tam pueritia, quam adolescentia. c. in præsentia. de probat. l. 3. q. 7. n. 1.) resignare possint sua beneficia?

1. **R**espondeo primò: Minor viginti quinque, major tamen quatuordecim annis potest resignare beneficia sua, idque sine curatoris auctoritate & consensu. Azor. loc. cit. Paris. loc. cit. n. 2. juncto n. 5. citans pluribus, dicensque communem, & sic communiter practicari in curia & extra. Castrop. de benef. tr. 13. d. 6. p. 2. §. 3. n. 12. Pirh. ad tit. de renunc. n. 22. Nam talis minor in beneficiis, & aliis causis spiritualibus, nec non ab iisdem dependentibus, habetur pro majore viginti quinque annis, ut Gloss. communiter recepta in c. Ex parte. de restit. spoliat. v. quamvis minor. ita ut sicut possit in iudicio stare & agere, procuratorem constituere, quin & extra iudicium omnes actus & contractus celebrare sine curatore, ut in ior viginti quinque annis. Azor. Pirh. Castrop. loc. cit.

Paris.